Bilen med punkteringarna dog

14 januari

Nordöstra Indien & Andamanerna
Januari 2006

Reseledare:
Göran Pettersson

Framme vid parkgränsen skildes vi från vår kamouflageklädde, mustaschprydde och beväpnade vakt. Tillbaka på den två mil långa, usla vägen som en gång varit belagd, men som nu bestod av fragment av beläggning och stora gropar däremellan, fick vi efter ett par timmars körning punktering på en av bilarna. Faktiskt första missödet med bilarna under resan. Reservdäcket låg naturligtvis längst ner under all packning. Men tjugo minuter senare var vi på väg igen.

Vid lunchstoppet, vid en teodling och en liten damm med röda lotusblommor, åkte chauffören iväg till en närbelägen by och fixade punkteringen. Halv tre blev det ett välkommet tank- och handla kex-stopp inne i ett samhälle som sjöd av liv. Vilken kontrast till storskogen.

Reservdäcket låg naturligtvis längst ner under all packning. Men tjugo minuter senare var vi på väg igen. Eagle´s Nest, 14 januari 2006. Foto: Karin Lundqvist

Vi hade lämnat delstaten Arunachal Pradesh och kommit in i Assam igen vilket betydde att vi återigen fick passera gränsen till Arunachal Pradesh för att komma till Eagle´s Nest. *Welcome to "Missamari Cantt"* stod det vid gränsövergången och den första av tre kontrollstationer där vi fick stanna för att vakterna ville se papper på bilarna och chaufförernas körkort. Bilen med punkan hade återigen fått punktering på samma däck så det var bara att lägga på reserven en gång till. Klockan var fyra när vi började sista timmens bilåkande för dagen.

Men klockan fem hände det. Bilen med punkteringarna dog. Inte så kul att börja felsöka när det är becksvart ute. Men skådare finner alltid på råd. Pannlamporna kom fram och lyste åt chauffören som börjat leta fel i bilens elsystem. Innan bilen dog hade det börjat ryka alarmerande från motorrummet. Felet visade sig vara att isoleringen hade brunnit av på ett ställe och det blev kortslutning. Hur löste man det då?

Jo man kopplade ur belysningen bak på bilen, isolerade kablarna med vanlig genomskinlig tape och därefter gick bilen som ett spjut igen. Backe upp och backe ner på en inte allt för dålig grusväg som klättrade uppåt till 750 meters höjd innan vi var framme vid campen Khellong i Eagle's Nest Wildlife Sanctuary halv sju. En stor öppen eld välkomnade oss. Stolar hade placerats ut i ring kring elden och här fick vi njuta vårt försenade *afternoon tea* och Sujan kunde torka sina blöta skor från igår. Vilka fantastiska personer vi hade med som servade oss. Campen hade byggts upp igen och kompletterats med köks- och matsalstält eftersom det här inte fanns något storhus att nyttja. Det fanns ett par privata hus i närheten där det bodde folk och ett hus som rasat ihop fick förse oss med bränsle till elden. – **Karin Lundqvist**

Det är inte mer än 15 mil till Awasa. Etiopien, 15 november 2006. Foto: Daniel Bengtsson

Medelhastighet

15 november

Etiopien
November 2006

Reseledare:
Daniel Bengtsson

Det är inte mer än 15 mil till Awasa, men det är svårt att hålla högre medelhastighet än vägarna tillåter. – **DB**

Den ena drömarten efter den andra

Södra Turkiet
April – maj 2004

Reseledare:
Göran Pettersson

1 maj

Dagen vid Demirkazik började med rödpannad gulhämpling och snöfink. Sedan satt där plötsligt en bergsökenfink och när kikarna riktades mot den flög även en stentrast in i synfältet. Berghöna spelade och en sjungande vitstrupig näktergal gjorde uppförsbacken mindre jobbig. Sista biten gick vi på tjälad mark och här och var låg ett tunt lager nysnö kvar efter gårdagens oväder. När vi kom upp till mindre brant mark tog vi höger om en liten topp och gick närmare de riktigt höga bergen, ända fram till första snöfälten. Då hade vi på en timme och fyrtio minuter stigit från lodgen på 1.618 till 2.322 meter över havet, allt enigt Göran Säwéns GPS.

Traktorgänget hade tjuvstartat med kaspiska snöhöns och svartkronad järnsparv. Snart hör även det svettiga gänget snöhönsen och vi får så småningom se flera stycken, de närmaste på riktigt njutbart håll. Alpjärnsparv och svartkronad järnsparv dyker samtidigt upp i kanten på ett snöfält och är sedan vårt sällskap hela förmiddagen. En bergsökenfink bedriver sångflykt framför våra frontlinser och flera stentrastar visar sig. Alpkråka, klippsvala och svart rödstjärt är karaktärsarter medan alpkaja och vattenpiplärka är mer sparsamma. En berghöna ställer sig i grafisk siluett på en bergskam.

Däggdjursfaunan består av stenbockar i revirstrider på klipputsprång, dit ingen människa skulle kunna ta sig, och sislar som far runt och sedan plötsligt ställer sig blickstilla på bakbenen.

När kikarna riktades mot den flög även en stentrast in i synfältet. Demirkazik, 1 maj 2004. Foto: P-G Bentz/Sturnus

När solen når över bergen blir det tjällossning och ganska lerigt en stund. Sedan når värmen oss, och mössa och vantar packas ned. Livet är nu ljuvligt i alla hänseenden. Vi står i strålande väder på en av de vackraste platser vi upplevt och den ena drömarten efter den andra gör allt för att tillfredsställa våra sinnen.

Det känns svårt att bryta upp, men så småningom börjar flertalet knalla ned i grytan som utgör övre öppningen till ravinen som är en alternativ nedfart.

Ravinen är en upplevelse i sig själv men spetsas på ett behagfullt sätt av de två murkrypare som Lars först ser en flygande skymt av, men som så småningom visar sig för alla närvarande. De håller till högst upp på de 75 meter höga tvärbranterna. Lite stela i nackarna blir vi men ingen klagar. Gänget som tog traktorvägen ned kontrade med fyra finschstenskvättor.

Det var väldigt mycket sislar i området, fler än Göran, som varit här flera gånger tidigare, någonsin sett. Vi funderade på om förekomsten av sislar varierar cykliskt på samma sätt smågnagare i norr. Hur som helst kommer inte rovfåglarna att svälta detta år.

På eftermiddagen blev det rovfågelspan av hög klass. Det började med kungsörn redan innan bussen embarkerades. När vi kommit fram till obsplatsen några kilometer norrut efter bergssidan fortsatte det med tornfalk innan P-G slog till med tatarfalk. När vi följde falken i tuberna fick vi av bara farten in en spelande kaspisk snöhöna på en bergskam. Den kände inte till regeln om att snöhöna bara kan ses uppifrån platån. Därefter följde örnvråk, flera kungsörnar, även spelflygande, innan Anders W fick fatt på en lammgam. Det var en 3K-fågel och den cirklade runt en god stund, hårt uppvaktad av alpkråkor, och var oftast skymd bakom bergsformationer. Som en sagans sultan behagade den så småningom, i sin nåd, tillmötesgå vårt behov av kraft och elegans. Den gled sakta åt vårt håll och lät sig beundras på närhåll av sina undersåtar, innan den gjorde en nonchalant gir och var borta bakom en bergskam. – **Börje Dahlén**

Alpjärnsparv dyker upp i kanten på ett snöfält. Demirkazik, 1 maj 2004. Foto: P-G Bentz/Sturnus